

Sygn. akt II W 227/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Bogdan Wałachowski

Protokolant – p.o. sekr. sąd. Ewa Brezgieł

w obecności oskarżyciela publicznego KPP w G. -

po rozpoznaniu w dniach 15 grudnia 2020 roku i 22 marca 2021 roku sprawy

T. C.

syna W. i M. zd. S.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

W dniu 27 lipca 2020 roku o godz. 17:50 w miejscowości W. na ul. (...) na drodze krajowej numer (...) (gmina G.), prowadząc pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) w obszarze zabudowanym przy ograniczeniu prędkości do 50km/h, przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 38km/h, jadąc z prędkością 88km/h,

tj. o czyn z art. 92a kodeksu wykroczeń

1. Obwinionego **T. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92akw w zw. z art. 24§1 i 3 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 200 złotych.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30,00 złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami procesu w wysokości 100,00 złotych.

II W 227/20

UZASADNIENIE

T. C. (lat 36) w dniu 27 lipca 2020 r. o godzinie 17:50 w miejscowości W. na ul. (...) na drodze krajowej numer (...) (gmina G.) został zatrzymany do kontroli drogowej, w wyniku przekroczenia prędkości pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) w obszarze zabudowanym. Obwiniony nie przyjął proponowanego mu z tego tytułu mandatu, ponieważ nie zgadzał się ze stawianym mu zarzutem, twierdząc, że jechał z dozwoloną prędkości 50 km/h.

Rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie zostało wydane na podstawie przedłożonych dokumentów oraz przesłuchanych na sporną okoliczność świadków. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego (k.45) utrzymującego, iż w dniu zdarzenia nie przekroczył dozwolonej prędkości, a uchwycony przez funkcjonariuszy pomiar prędkości dotyczył innego samochodu, jadącego w momencie zdarzenia tuż przed nim, uznając, iż jego wyjaśnienia stanowią przyjętą linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności. Słuchani w przedmiotowej sprawie świadkowie obecni w chwili zdarzenia- funkcjonariusze zatrzymujący T. C. (świadek M. H.- k. 39v, świadek, P. W.-k. 39v-40) zgodnie stwierdzili, że przekroczył on dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym, co wykazał dokonany przez nich, miernikiem laserowym, z odległości ok. 300 metrów, pomiar. Nadto, obaj świadkowie wskazali, że w trakcie

dokonywanej kontroli przed pojazdem obwinionego, w tym samym kierunku, nie poruszał się żaden inny uczestnik ruchu drogowego, a innego stanu rzeczy obwiniony w niniejszym postępowaniu nie wykazał. Zeznania świadków były spójne i logiczne, a w ocenie Sądu brak było podstaw do uznania ich za niewiarygodne. Nadto, o przekroczeniu przez obwinionego dozwolonej prędkości w terenie zabudowanym- miejscowości W., zaświadczały załączone do sprawy dokumenty (notatka urzędowa- k. 1-2, świadectwo legalizacji pionowej- k.3, certyfikat kalibracji- k.14), które wskazują nadto, iż pomiar prędkości, w momencie zdarzenia został wykonany przez funkcjonariuszy policji prawidłowo, przeznaczonym do tego urządzeniem (przyrząd laserowy (...), nr seryjny (...)) .

Zgodnie z brzmieniem art. 92 a kw, odpowiedzialności za ten czyn podlega ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Przedmiotem, ochrony jest w tym przypadku porządek na drodze, na której odbywa się ruch pojazdów i bezpieczeństwo w ruchu. Należyce zabezpieczony porządek ruchu, także pod względem prędkości poruszania się pojazdów na drogach, stanowi istotny warunek tego bezpieczeństwa. Co istotne, wskazany przepis obejmuje każde naruszenie ograniczenia prędkości, albowiem może ono polegać na działaniu i na przekroczeniu dozwolonej prędkości wynikającej z zasad ogólnych/ ustanowionego znaku albo też na zaniechaniu, gdy kierowca widząc ograniczenie prędkości, nie zwalnia tempa jazdy. Ograniczenie prędkości do 50 km/h w terenie zabudowanym wynika zaś wprost z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Przeprowadzona analiza materiału dowodowego wskazała, że fakt przekroczenia przez obwinionego prędkości jest w niniejszej sprawie oczywisty, czym naruszył również zasadę zachowania bezpieczeństwa określoną w art. 3 ust. 1 w/w ustawy, która obowiązuje każdego z uczestników ruchu drogowego. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czyny zabronionej z art. 92a kw i na podstawie wskazanego przepisu, na zasadzie art. 33§ 1 i 2 kw w zw. z art. 24§3 Sąd wymierzył mu karę grzywny w kwocie w wysokości 200 zł. O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 119 §1 kpw.